

S.D. Stuart
Dobrodružství

1

MINECRAFT

povstání
Herobrína

computer
press

S.D. Stuart

Dobrodružství
Minecraftu
1
Povstání Herobrina

Computer Press
Brno
2014

Dobrodružství Minecraftu 1

Povstání Herobrína

S.D. Stuart

Překlad: Marcel Goliaš

Obálka: Martin Sodomka

Odpovědný redaktor: Roman Bureš

Technický redaktor: Jiří Matoušek

Tisk: EUROPRINT a.s.

Originally published as Herobrine Rises: A Minecraft Adventure in 2013 by:
Ramblin' Prose Publishing
Copyright © 2013 Steve DeWinter
www.SteveDW.com

Translation © Marcel Goliaš, 2014

Objednávky knih:

<http://knihy.cpress.cz>

www.albatrosmedia.cz

eshop@albatrosmedia.cz

bezplatná linka 800 555 513

ISBN 978-80-251-4302-5

Vydalo nakladatelství Computer Press v Brně roku 2014 ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4. Číslo publikace 18636.

© Albatros Media a. s. Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována a rozmnožována za účelem rozšiřování v jakékoli formě či jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

1. vydání


ALBATROS MEDIA a.s.

Dobrodružství Minecraftu 1

Povstání Herobrina

Shrnutí

Bratři Josh a André, desetiletá dvojčata, používají vybavení z tátovy laboratoře virtuální reality, aby mohli hrát Minecraft, jako by byli v kostičkovaném světě doopravdy. A protože se jedná o jediný prototyp, musejí se ve hře střídat.

Díky přístupu k tátovu superpočítači ve vládní laboratoři, kde jejich otec pracuje, se nabourali do zaheslovaného serveru, který vytvořil sám Notch a o němž se šušká, že obsahuje jedinou verzi Minecraftu, v jehož programu běží Herobrine.

To, co tam našli, nečekali.

Povstání Herobrina: Dobrodružství Minecraftu je krátký sci-fi román z dílny Steva DeWintera (píšícího pod pseudonymem S. D. Stuart), který své poutavé příběhy přenáší i do říše Minecraftu.

Tato kniha je beletristickým dílem vytvořeným podle doktríny „Fair Use“ (poctivé užití díla) v souladu s ustanovením americké legislativy autorského práva. Odkazy na skutečné lidi, události, instituce, organizace nebo místa mají dodat příběhu na důvěryhodnosti a jsou smyšlené. Všechny ostatní postavy, jakož i všechny události a dialogy, jsou výplodem autorových představ, a nemají být proto považovány za reálné.

Minecraft je obchodní značkou společnosti Mojang AB, se sídlem ve Stockholmu. Autor ani vydavatel nejsou s tvůrci hry Minecraft nebo se společností Mojang AB nijak spojeni.

Kapitola 1

V malém, tmavém pokoji bez oken se nějaký muž naklonil ke své zaneřádné pracovní stanici. Po celém stole byly poházené papíry, kterými se musel prohrabat, aby se vůbec dostal ke klávesnici.

Posadil se a zapnul monitor. Když se monitor zahřál, ve spodním rohu obrazovky se objevil jasný zelený kurzor.

Jednou rukou si muž prohrábl nepěstěný plnovous a na obrazovku svého počítače napsal:

„Jak se dnes máš?“

Monitor pípнул a na obrazovce se v odpověď zformovala slova:

„Kdy si budu moct s někým hrát?“

S povzdechem pak znovu napsal:

„Promiň, ale ty víš, proč teď musíš být sám.“

Počítač opět pípнул, když se na monitoru objevila odpověď: „Už je to lepší.“

„Vím, že ano, ale musím mít jistotu, že nikomu neublížíš.“

„Slibuji, že neublížím.“

„Věřím ti. Je ale ještě pár věcí, které musím udělat, abych si tím byl jistý.“

„Mohl bych dostat krumpáč?“

„Jakmile provedu pár změn v prostředí, uvidím, co budu moct udělat.“

„Mohl bych teď dostat alespoň nějaké dřevo?“

Muž seděl dokonale bez hnutí s rukama nad klávesnicí. Nevěděl, jak svému příteli říct, že už mu nikdy nebude umožněn přístup k jakémukoli materiálu – už nikdy.

Počítač zapípal, jakmile se na obrazovce objevil další text: „Jsi pořád tady?“

Muž začal znovu psát: „Musím jít.“

„Prosím, zůstaň.“

„Nemohu.“

„Připadám si opuštěný.“

Muž potlačil slzy, které se mu udělaly v koutku očí: „Slibuji, že zítra zase přijdu.“

„Přineseš mi nějaké dřevo?“

„Uvidím, co se dá dělat.“

Povstání Herobrina

Když se muž natáhl k monitoru, aby ho vypnul, spatřil na něm těsně před tím, než zhasnul, poslední slova svého přítele:

„Děkuji ti, Notchi.“

Kapitola 2

Joshovi, který seděl v lavici o poslední vyučovací hodině, se silně rozbušilo srdce, když paní Watkinsová přistoupila k Suzy a chtěla po ní, aby jí podala ten složený kousek papíru, co svírá v ruce, a který chtěla podat dalšímu studentovi.

Suzy se kolem sebe bezradně rozhlédla, když k ní paní Watkinsová natáhla ruku:

„Ten lístek, prosím, Suzy.“

Suzina tvář zrudla, když paní Watkinsové lístek podávala.

Paní Watkinsová papírek rozbalila a přečetla si ho. Pak se podívala na Joshe, a ještě než se vrátila zpátky ke katedře, nesouhlasně zavrtěla hlavou.

Josh strávil zbytek vyučovací hodiny soustředěným pohledem do učebnice dějepisu, aniž by si v ní něco četl.

Konečně začalo zvonit a děti vyskočily z lavic, vzaly si školní brašny a pospíchaly ke dveřím. Josh se snažil zmizet v davu a ztratit se mezi ostatními dětmi, když se pokoušel

proběhnout kolem paní Watkinsové, ale ona ho stejně viděla.

„Počkej chvílku, Joshuo,“ řekla. „Ráda bych s tebou mluvila.“

Josh svěsil ramena a aktovka mu sklouzla po ruce k lokti.

Jakmile všechny ostatní děti opustily místnost, otevřela šuplík a vytáhla z něj lístek, který zabavila Suzy.

Když ho rozbalovala, usmívala se, a pak mu ho ukázala. „Vím, že tento lístek pochází od tebe, protože jsi takový můj dvorní umělec. A buď právě vstupuješ do umělecké fáze svého života, nebo jsi měl v úmyslu nakreslit cosi, o čem se mohu pouze domýšlet, že měl být můj obličej na hranaté zelené příšeře bez rukou.“

„To je plížil,“ odvětil, a okamžitě zalitoval, že otevřel pusou.

Její obočí se nadzvedlo překvapením. „Plížil, no ovšem.“

Nebylo to zrovna to nejlepší, co mohl v danou chvíli říct. Měl si vymyslet něco jiného, co by řekl své učitelce v páté třídě, aby se dostal z průšvihů, nebo alespoň, aby ten průšvih byl co nejmenší.

„Ten obličej není váš, ale mého bratra.“

Přiložila si kresbu ke své tváři. „Takže to nemám být já?“

Josh zakroutil hlavou. „Ne. To je můj bratr.“

Složila znovu papír a dala jej zpátky do šuplíku. „A co by si pomyslel André, kdyby se mu tento tvůj nejnovější umělecký výtvar dostal do rukou?“

Začal mít sucho v ústech. Zrovna teď by si dal doušek vody. „Řekl by, že je to legrační.“

Zadívala se na něj přes vršek svých brýlí. „A myslíš si, že je legrační, když rušíš všechny ostatní ve třídě?“

„Ne, paní Watkinsová.“

Usmála se. „Dobře. Můžeš jít.“

Vyběhl ze třídy, než si to mohla rozmyslet.

André, Joshovo dvojče, se na chodbě opíral o zeď a čekal, až Josh vyjde ze třídy. Jakmile uviděl Joshe, odrazil se od zdi a vydal se směrem k němu. „Říkal jsem ti, že když budeš v hodině posílat psaníčka, chytí tě.“

Josh se usmál. „Řekl jsem jí, že na tom obrázku jsi ty.“

André ho bouchnul do ramene.

„Au!“ Josh si promnul místo, kam ho udeřil. „Mamka říkala, že už se nemáme bít.“

„Máma tady není.“ André se usmíval. „Kromě toho mi CraftKiller_99 poslal IP adresu serveru, na kterém by měl být Herobrine.“

Josh zakroutil hlavou. „Nemůžeme dělat něco jiného? Už mě nebaví hledat pořád něco, co není skutečné.“

André chytil Joshe za ramena. „CraftKiller říkal, že tu adresu serveru dostal od kamaráda, který pracuje ve společnosti Mojang. Herobrine je skutečný. A tentokrát jsme ho našli.“

Kapitola 3

Josh a André seděli na obrubníku před školou a dívali se, jak poslední z dětí odcházejí domů. Oba měli sklopené hlavy a hráli Minecraft na svých mobilech. Byli tak zabráněni do hry, že si ani nevšimli bílého SUV, které vedle nich zastavilo.

Oba dva vyskočili, když hlasitě zatroubil klakson.

Řidič se vyklonil z okénka. „Pojďte, kluci, musím se vrátit zpátky do práce.“

André nastoupil jako první. „Myslel jsem, že nás dnes vyzvedne mamka.“

Táta stiskl tlačítko, které odemýká dveře. „Je s klientem, a tak mi zavolala, abych vás vyzvedl.“

Josh následoval Andrého a sedl si na zadní sedačku. „Můžeš nás vzít domů?“

Otec zavrtěl hlavou. „Je mi líto, kluci. Musím vás vzít s sebou do práce.“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.